

- (א) [פסחם [7, ד] ט] ופי'
(ב) לשל יא: ד"ה ובי
ובנינו עש: ד"ה פנימיה,
(ג) ז"ק מט: לעיל ול: קמנ
קיה. חזון קממא: (ד) לעיל
יג, (ה) ונחמיה כה"ה:
(ו) חזון קלט: קממא: ומוס',
שם פ"ג, (ז) ז"כ קיה,
(ח) [דלמ קרימא רש"ש],
(ט) [דברים כג],

מוסף רש"י

דוק ארנקי בפתח דה.
והפקירו לכל הקודם לעיר
(יב). אורי שאין סופו
לגורח. כמון האיר,
כמונה דמי. וקמא בעל
הימי הראשון, או לאו
כמונה דמי. להי שב
אורי שאין סופו לנה בתוך
הימי כמונה דמי, דלמי
אורי שפסול לן דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
אורי שהיה סופו לנה בתוך
הימי שפסול לן דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי
הימי קמא אחר קולתה חזון
הימי כמנה דמי, דלמי

השואל את הפרה פרק שמוני בבא מציעא

בגובתא דקניא. ותולה אותה: ארישא. שוכר מישראל הוה דמניא
רישא לא יטלנה בידו ויאל: וטורי דמשכיר הווי זה: בחצר דמשכיר. [וא] שלא השכיר
מסקמתא דטורי דמשכיר הווי זה: בחצר דמשכיר. [וא] שלא השכיר
את החצר: וטורי דאסור מעלמא. וסמס גללים אפקורי מפקרניהו
בעלים וקניא ליה חזרו ופסילו קדם
השוכר והגביהן לא זכה בהן: יאל
לו סם מליאה צעיר. שלא קול צעיר
שלא צבי שצור בתוך שדה או מן
ההגר הניף למוהו דגים: והקולט
מן האויר. שקבל גללים לתוך כלי
שנתן כלי צאור וקבל גללים כמותו:
שלו של שוכר: ושצדפה ושצחצר.
קס"ד צחצר שלא השכירה לו
המשכיר: בשולי פרה. סמוך לנקזיה
למיא חזיר: וזק ארנקי. והפקירה
לכל הקודם: סריסי. בתמיהה. תרתי
אריטריכא לתנא למימני ליתמי חזר
כיון דשלא השכירה עסקינן מה
לי רפת ומה לי חצר: שצדפה שצחצר.
המושכת לשוכר כל הזבל שצדפת
שדה לבעל הדין ואשמעינן דהמשכיר
את החצר לא השכיר רפת שדה:
יוני שובך. שצדפה שצחצר. וזק ארנקי
שצדפה שצחצר. וזק ארנקי
הדסיאות הגדלים צחצחים: חייצין
שצילות. הקן אס רוצלת על הציצים
דקרינאיה: בהן כי יקראט) פרט למזומן
ללאו מזומן ניכחו: קרי נאן כי יקרא
פרט למזומן. (ט) וכיון דהציצים שלו הוה
ליה הקן מזומן דקין הוא הציצים:
(ט) מליאה רובה. קרינא בהן או צצים
ואם יהיה בה לתפוש קודם שמיגמר
ליאתה חייב לשלה האס וליקח
הצנים: אמאי אסורות משום גזל
כיון דלא נפלה לחזרו: אלתן. כלומר
גזל דלרתי שגום אפילו אלתן נמי
קאמר דדעמו של בעל השובך עליהם
דבעות הוא דחזורים לתקומן לערב:
ואי בעינן איהא. אציצים וזק אלתן:
אפילו דנפלה לחזרו. חייבות שצילות
הקן ולא מזומן הוא כל זמן שאס
רוצלת עליהן ולא תיקשי לרתי יוסי
ב"י חנינה דכל היכא דליה וכו':
אסורות מפני דרתי שגום. ומו לא
בתמיהה: אי דשנה. מי שנטלן:
גויסה מעליה הוא. דלא קניא ליה
תלרו: ואי דלא שנה. הא צעי
שלוה ואיכא חיסור שלח משלה והדר
את הצנים תקח לך וכו' מאי
איריא גזל: הכי גרסינן דקטן.
הא דקתני דרתי שגום ומו לא
דללא שנה וצקטן דלאו צר
שילות הוא דלתי חייב צמלות:
מתני' נעעברה לשוכר. לא ירצה
לו שצר חודש שהעיבור ככלל שנה:

בגובתא דקניא. ותולה אותה: ארישא. שוכר מישראל הוה דמניא

בגובתא דקניא ת"ר (ב) המשכיר בית להכירו
על השוכר לעשות לו מוזהו יוכשהוא
יוצא לא יטלנה בידו ויוצא ומכרי נוטלה
בידו ויוצא ומעשה באחד שנמלה בידו
ויצא וקבר אשתו ושני בניו מעשה לסתור
אמר רב ששת ארישא: הובל של בעל
הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור
ומן הכירים בלבד: במאי עסקינן אילימא
בחצר דאגיר ליה לשוכר וטורי דשוכר
אמאי של בעה"ב אלא בחצר דלא אגירא
לשוכר וטורי דמשכיר פשימא (ה) (ו) בלא צריכא
בחצר דמשכיר וטורי דאתו מעלמא קמו בה
מסייע ליה לר' יוסי ברבי חנינא דא"ר יוסי
ברבי חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא
מודעתו מיתבי אם אמר כל מצאוות שיבאו
לתוכו היום תקנה לי חצרי לא אמר כלום
ואם איתא להא דא"ר יוסי בר' חנינא חצרו
של אדם קונה לו שלא מודעתו אמאי לא
אמר כלום הכא במאי עסקינן בחצר שאינה
משתמרת אי הכי אימא סיפא יצא לו שם
מציאה בעיר דבריו קיימין ואי בחצר שאינה
משתמרת כי יצא לו שם מציאה בעיר
מאי הווי כיון דיצא לו שם מציאה בעיר
מיבדל בדילי אינשי מינה והוויא לה כחצר
המשתמרת מיתבי וזב היוצא מן התנור
ומן הכירים יוהקולט מן האויר הרי הוא
שלו ושברפת ושבהצר של בעל הבית
ואם איתא להא דר' יוסי בר' חנינא דאמר
חצרו של אדם קונה לו שלא מודעתו קולט
מאויר אמאי הרי הוא שלו אויר חצרו הוא
אמר אבוי במדביק כלי בשולי פרה רבא
אמר אויר שאין סופו לנוח לאו כמונה דמי
ומי פשימא ליה לרבא והא מביעי בעי
לה דדבעי רבא זרק ארנקי בפתח זה
ויצאתה בפתח זה מהו אויר ה"ש אין סופו לנוח
כמונה דמי או לאו כמונה דמי התם לא
מיפסק ולא מידי הכא מיפסק כלי ושברפת
ושבהצר הרי אלו של בעל הבית תרתי אמר
אבוי הכי קאמר ושברפת שבהצר הרי אלו
של בעל הבית אמר רב אשי הזאת אומרת
המשכיר חצירו סתם לא השכיר רפת שבה
מיתבי יוני שובך ויוני עלייה חייבות
בשילוח ואסורות בגזל מפני דרתי שלום
ויאמר רבא ביצה ביצאת רובה הוא דאחיבה לה בשילוח
יוסי בר' חנינא חצרו של אדם קונה לו שלא מודעתו קרי כאן יכי יקרא
פרט למזומן אמר רבא ביצה ביצאת רובה הוא דאחיבה לה בשילוח
ומיקנא לא קניא עד דנפלה לחצרו וכי קתני חייבות בשילוח מקמי דתפול לחצירו אי הכי אסורות
משום גזל אלתן ואיבעית אימא לעולם אביצים ומה שהאם רובצת עליהם שנתמר 2 שלח תשלח את האם והדר את הבנים
תקח לך אפי' תימא דנפלה לה לחצרו יכל היכא דאיהו מצי וכי ליה חצרו וזכי ליה וכל היכא דאיהו לא מצי
וכי ליה חצרו נמי לא זכיא ליה א"ה אסורות בגזל מפני דרתי שלום אי דשלחה גזל מעליא הוא אי דלא שלחה
הא בעי שלוהה בקמן דלאו בר שילוח הוא קמין בר דרתי שלום הוא ה"ק אביו של קמין חייב להחזיר לו מפני
דרתי שלום: מתני' המשכיר בית להכירו לשנה נתעברה השנה נתעברה לשוכר השוכר לו להדשים נתעברה
השנה נתעברה למשכיר מעשה בניפורי באחד ששכר מרחץ מחכירו בשנים עשר זהב לשנה מדינר זהב לחדש
וכא

עין משפט גר מצוה

פח א מיי פ"ו מהל'
שכירות הל' ג ופ"ה
מהל' תפילין הלכה יא סמנ
עשין נג טושיע ח"מ ס"י
שד ספק ג וטושיע י"ד
ס"י רלא ספק ג ונד אלפס
נאן וסופך הלכות מוזהו
דף עג"א:
פח ב מיי פ"ה מהל'
תפילין הלכה יא
סמנ עשין נג טושיע י"ד
ס"י טושיע ס"ה
ע"ס:
צ א מיי פ"ו מהלכות
שכירות הל' ה ועשין
בשנוטל וצמנד משנה
סמנ עשין פט טושיע ח"מ
ס"י שיג ספק ג:
צ א מיי טושיע ע"ס
בהלכה:
צ ב מיי פ"ו מהלכות
שכירות הל' ה ועשין
טושיע ע"ס ספק ג:
צ ג מיי פ"ג מהל'
שכירות הלכה ח סמנ
נאן חק טושיע י"ד ס"י
רלא ספק ג:
צ ד מיי פ"ו מהלכות
שכירות הל' ז
סמנ עשין ע"ס טושיע ח"מ
ס"י ע"ס טושיע י"ד ס"י
צ ה מיי פ"ג מהל'
שכירות הל' ח סמנ
נאן חק טושיע י"ד ס"י
רלא ספק ג:
צ ו מיי פ"ו מהלכות
שכירות הל' ט
סמנ עשין ע"ס טושיע ח"מ
ס"י טושיע י"ד ס"י
עשין פט טושיע ח"מ ס"י
שיג ספק טו:

תורה אור השלם

1 כי יקרא קן צפור
לקנין בדרך בגל עץ או
על הארץ אפרוחים או
ביצים והוא בריבץ על
האפרוחים או על
הביצים לא תקח האם
על הקנים: דברים כב ו
שלוה תשלח את האם
ואת הקנים תקח לך
ולמען יטוב לך והארבתם
דברים כב ז

הגהות הב"ח

(א) גמי לא תיכיל תחל
דמשכיר. ניצ ע"ל דף מט
רנב"ס כתב אפי' השכירו
(ועומ"ס רבינו חני' ס"י
פ"ג ס"ק ה'): [ב] תוס'
ד"ה מתי. אבל ר"י ניצ
ויעט"א כתב דכ"ה"ו הוא
דבעיה ממשיך וי"ד כ"י
פסל' אמר ר"י כי זכה מ"י
(ועט"ס ב"ק ז):

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה תחל
דמשכיר שלא ר"י אבל
רנב"ס כתב אפי' השכירו
(ועומ"ס רבינו חני' ס"י
פ"ג ס"ק ה'): [ב] תוס'
ד"ה מתי. אבל ר"י ניצ
ויעט"א כתב דכ"ה"ו הוא
דבעיה ממשיך וי"ד כ"י
פסל' אמר ר"י כי זכה מ"י
(ועט"ס ב"ק ז):

הוא הדין דהוי מצי לשנוי כגון דעבר ונטלן תחת האס דגזל מעליא ליה, אלא יחיה ליה לטעמי בדלק היכר ולא כדלק אסור (סו.ח).